

Момчило Анђелновић

БРЗИ ВОЗ БЕОГРАД — ПРИЗРЕН ВИА КОСОВО ПОЉЕ

Кроз мрак снахватица
наговара заспале пределе
челиком прободена брда
да пољубе

У случају опасности
повући ручицу

Фењерима се пале
ноћни поздрави Шумадије
ношени криком
мајке Југовића

Не нагињи се кроз прозор
(на четири језика)
певају магле
сабљом прободене

Са Чакора Шопен
доноси јутро
процветало косовским божурима
на дар уморним путницима

СМЕЈЕШ СЕ И ГРИЦКАШ ЈЕСЕН ТИХО

Зулумћари те походе
окићени уловом напуштених вртлога
кандило ти о врат виси

запаљено севањем муње у зглобу несна
Гуташ тамјан за добар сан
будна уста заптиваш смолом

закуцаваш промрзле речи на хумку
заспале музе пролећне заповести

Смејеш се и грицкаш јесен тихо

завален у крилату столицу
точии ветар из недра вишње
оплођен поленом нечујне поруке

С А П У Т Н И Ц И

Погледом се ослањају
на моје летеће
раме
кроз измишљени
зид времена
вођени успаванком
шина

Порађамо зору
то
као да сневамо
иза истих врхова
где смо рођени

Безгласе мењамо
на растанку

Б И С Т Р И Ц А

Долази невина вода
зимски остатак
хајдучке чесме

Долази да задоји
пастрмку под каменом
млеком из шарских бачија

Долази бистра
до терзијске куће
и узима сунчано одело

ПАНОРАМА

Са брда виђена
ако ме поглед не вара
долина половних аутомобила
се претвара
у олово

Заборављени пластови сена
чувају пролеће
у грудима
робија ли је
или долина
зелена

ЈУТРОВДАН

Даљина прекраја гнездо
рођено да роди сивило
у десетерицу
људи
за рат да се договоре

псећа милина ноћи
јутрење избегава
пећински концерт
голобрадо повечерје
песмомет
свира тишину

изазов мириса дуње
чворове истока
на ломачи дана спаљује

СЛУТЊА ЈЕСЕНИ

Шаље ми Октобар
јесењу одежду
Смедерева
поздравља ме
затруднелим чокотима
пијаног јутра
Дете
плаче над закланим
Сунцем
истиче шира
док Дунав лењо
маршира
маршира